

מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחיו ארכוי המשע

[25]

יצירותיו על הזולת

במחשבת מעבר. הוא הפעיל ראש ובוקר לב על מנת להטיב. וזה בעצם מה שברא עולם רוצחה מאתנו - ראש וגם לב שהושב אף לעשות טוב לעם ישראל.

*

במשך החודשים האורכים בהם הסתווכ בعلي עם גבס ראיינו בחוש את עם ישראל בגדרותיו. מעבר לפעולות הנגדולות היו כל כך הרבה אנשים יקרים, סייעו וננתנו כתף בכל פעם מחדש. כך למשל, שבועות הראשונות בהם לא יכול היה לצאת כל מהבית, לא לך אפילו רגע מАЗ שמעו אנשים על הגבס ועד שהתרagen בabitnu מניין קבוע. בלי דיבורים מיוחדים, בלי לתת הרגשה של נזקקות ועם לב וכאר שבעל הרגש שלא נוח וביקש מוחבורי שלא יתריחו את עצםם הם היו מרימים נבה בתמייה. לטrhoח? למה הוא חושב שהוא מטריה? היו אמורים ומעניקים תחושה טובה ונעימה.

גם בחודשים הבאים. כשהכיר יכול היה לדת במעלית בימות החול ולהתגולל אל בית הכנסת, היו נרתרמים השכנים ומתפללי בית הכנסת לעוזר לו לעבור את מכשול המדרגות בלילה שבת, והכל בחיך ובשםה אמתית החודרת לבבות. מי כעمر ישראל.

אנשים אמיצים באמצע בדור

אני חש כמה כליה הנקנכת לחופה (אגב, למלילים כליה וכליה שרש משותף) או כמו

כהן הנקנכת לבית המקדש וקורבנו בידיו! גם את אביבה שהאלטי לתחושתה ברגעים שלפני הניתוח והיא דימתה את הרגשותה לדרגע ההוד המרומים של תפילת עיליה. "אשרי ואני ננסנו לבית החולים האשנו לבושים בגדי שבת", העיד על עצמו הרב קצברג, אברך חשוב ממודיעין עילית,

"חנון אוירית חג ויום טוב!" מול משפטים מעוררים שכאלו, בוטהתי נשרכם של תורמי הכליה יינטן לא רק על מה שעשו אלא בעיקר על האיך.

להגיע במהירות ובקלות לבית הכנסת. לא הבנו מי עמד מאחוריו היוזמה הברוכה זו, ולא היה לנו מושג למי מגעה המודה.

רק שבועות אורכים לאחר מכן נודע לנושמי שdag לך היה שכנו לקומה, יהודי צדיκ ובבעל חסד, אשר פנה מיזומתו לעיריה וביקש להנגיש את חציית הכביש. לא יום אחד ולא יומיים הוא חזר וביקש זאת. פעם ועוד פעם ועוד, הוא טרח שוב ושוב, כאשרינו מחהה לתודה או להוקרה על מעשהו. הוא לא אמר לנו מילה ולא שיתף אותנו בתהילcis. עשה את שלו בדיקות ובמסירות עד לכיצוע המושלם. איך כתוב - מגללים זכות על ידי זכאי.

*

במהלך השנים שעברו מאז, תמיד שימש לנו אותו שכן יקר מקור הרשות לרעיון של יצירותיו בחשיבה על הזולת.

פעמים רבות כשהוזמן לבני לדבר על תרומות כליה, הוא היה מביא כדוגמא את השכן ההוא. לא כולם חיבטים לתהום כליה וגם לא כולם יכולם, אבל את הלב שלנו אפשר לתה. הנה, שכני לבניין...," היה אומר ומספר על היצירות שהיתה לו במחשבה על השני. גדרותיו הייחודית של השכן ההורא לא הייתה נועוצה בעזורה שהושיט לו עם הורדת כסא הגלגים אל הכביש והעלתו בצד השני, אלא

חודשי הגיבוס תש"ע הוא לא אמר מילה, בעלי. חشك שפתאים, מגלגל עצמו לאורך המדרכה ומסובב את היכסא בוואה הדרך חוזרת מבית הכנסת. מה עשו אדם שישוב ב scavona גנגלים ורוצה

לחצות בכיש צדי ב scavona קתנה? כאשר אדם נע בכיסא גנגלים אין לו אפשרות לדודת מהמדרכה לככיש. כאשר מישחו מוביל את היכסא הוא יכול בקושי רכ卜 להתות אותו ולהויריד את המדרגה שבין המדרכה לככיש, אך כאשר האדם מניד את עצמו הניסין נועד לכישلون.

מה עושים? מגלגים את היכסא עד למקום הקרוב בו המדרכה משופעת, חוצים ומתחילה בדרך חזור בצדו השני של הכביש, או שנדרשים להיעזר בכל פעם באדם שמוריד את היכסא בצדו האחד של הכביש ומעלה אותו בצד השני.

את המשע זהה נדרש בעלי לעשות בכל פעם שיד לתפילה; היה עליו לקחת אליו מישחו שישיע לו או להתגלגל אל השיפוע הקרוב (שהיה רוחק בהחלטי!), לחצות ולחזרו שוב. המשימה לא הייתה בלתי אפשרית אומנם, אבל הפהה את היציאה לבית הכנסת לمسע מפרק בן רביע שעיה, למרות העובדה שבית הכנסת מוקם ממש מול הבית.

כך עברו עליי יום ועוד יום ועוד אחד, עד שבאחד הברים, לאחר חודש ארוך של גלגולים (תרתי ממש...) קיבלונו שיחת טלפון. "הרבר הבר? מדברים כאן מעיריית ירושלים. רצינו להודיע שרכבת העבודות שלנו ביצע תיקון במדרכה והפק אותה לנגינה לכיסא גלגולים". הופתענו מאוד וירדנו למטה. כל מילא הייתה נוגנה. אכן רכב מיוחד השטיח את המדרכה בשני צדי הכביש כך שבעל יכול

במהלך ביקורינו אצל תורמי הכליה שמענו מהם משפטים מעוררי הרשותה, מרגשים ומשובכי לב. בשלב מסוים הנטה את תיקי פנקס בו התחלתי לרשום את תגבותיהם. כך למשל, הגענו לבקר ביום התוורורת בעיר אחת התורמות שלנו המתגוררת בעיר העתיקה בירושלים, בצליל של היכל, מול מקום המקדש. לפני הגיעו אוחזנים שכבה כימייה, ממתינה לסניטר שיבילה לחדר ניתוחים. נרהה מיויחدة הייתה נסוכה על פניה ואני ניצלה רגע פניו כדי לשאול: "מה את חש ברוגעים אלו?"

חיכאה אחינועם ואמרה: "אני מתלבטת האם

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפונה לנברת הבר בבקשת העוז על הכתוב מקורות החיים של בעלי ז"ל. יהיו הדברים לזכרו הרבה ולעילו נשמרו של אברהם ישעה בן רב צבי